

Söndagen efter jul

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium Luk. 2:33-40

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Från altaret har vi idag hört om hur Jesus som nyfött barn i templet hälsas av två åldringar, Simeon och Hanna. Det är den enkla, torftiga uppvaktning, som kommer Gud i hans antagna mandom till del, och som svarar mot det, som är julens huvudbudskap: *"Han som var till i Guds skapnad, men icke räknade jämlikheten med Gud som ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänarskap, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydlig intill döden på korset."* (Ef. 2:6ff.)

Just därför är Guds hovstat så jämmerlig. Just därför sker det offer, som frambärs vid detta tillfälle, enligt reglerna för mindre bemedlade. Överstepräster syns inte till, inte heller präster eller leviter. Tempelkörererna sjunger inte, och tempelvakten knäfaller inte med sänkta lansar. Allt är som profeten säger: *"Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fägring."* (Jes. 53:2.)

Allt, som sker, är präglad av den förtorkade jordens förbannelse, av syndafallets följd, av fattigdom, ringhet och förakt. Detta väller in över Guds Son, som tar på sig vår lott, vår skuld, vårt straff. Så bär han i sin gudamänsklighet, i dess underbara förening av gudom och mandom, i kraft av julens under, vår orättfärdighet, ja, *"Herren lät allas vår missgärning drabba honom."* (Jes. 53:6.)

Till det yttre är dagens evangelium stillsamt och utan märkbar flykt. Den skicklige predikanten kan i bästa fall, så länge han håller sig just på ytan, utvinna något ur de åldriga fromma gestalterna i texten. Den kan så till nöds få illustrera dagens predikoämne *"Barnskapets trygghet"*. Deras fasta tro, deras synbara fromhet, de krumma ryggarna, den darrande stämman låter sig alltid vispas ihop till att förmedla samma lugn, som antas utstråla från julkortens sentimentala bild av en bibel, ett

par avlagda glasögon och ett tänt ljus. I den hållningen talar ett förakt för Simeons och Hannas tro, för det, som ensamt gör dem stora och heliga. Inte de grå hårens förmenta dygd utan det evigt unga hjärtats tro på försoningen, på den frälsande julen är dagens centrum, ja, att *"när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son. Född av kvinna och ställd under lagen, så att vi skulle få söners rätt"*, som dagens epistel säger. *"Barnskapets trygghet"* är just denna *"söners rätt"*, vunnen genom Sonen som vår ställföreträdande under domen. Om detta säger vi så:

I. barnskapets trygghet vilar blott och bart i julens evangelium.

II. barnskapets trygghet i evangelium mottas blott av tron.

III. barnskapets trygghet är den lilla hjordens trygghet.

I. Barnskapets trygghet vilar blott och bart i julens evangelium.

Själva centrum i dagens evangelium är den bibliska insikten om Jesus: *"i honom hava vi förlossningen, förlåtelsen för våra synder"*, att *"det behagade Gud att låta all fullbet taga sin boning i honom och att genom honom försona allt med sig, sedan han genom blodet på hans kors hade berett frid"*. (Kol. 1:14, 19f.) Allt detta vilar i det heliga barnet, som redan ifrån sin första stund står under den dom, som kulminerar i utblottelsens höjdpunkt på korset. Därför kan redan anblicken av barnet få Simeon att säga: *"mina ögon hava sett din frälsning"* (Luk. 2:30), få Hanna att prisa Gud och tala *"om honom till alla dem som väntade på förlossning för Jerusalem"*. Det är, väl att märka, en predikad frälsning, en förkunnad förlossning, en verklighet, som erbjudes blott och bart just så. Ingenting finns att visa upp. Den frid, som änglarna förkunnat, var och är en syndaförlåtelsens frid, det osynliga Gudsrikets frid. Den *"barnskapets trygghet"*, som skänks, är oberoende av allt yttre, är det fria

fullständiga tillträdet till Gud som vår Fader, är ”den arvslott som de heliga hava i ljuset” (Kol.1:12).

II. Barnskapets trygghet i evangelium mottas blott av tron.

Simeon säger i dag: ”Se, denne är satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som skall bli motsagt. Ja, också genom din själ skall ett svärd gå. Så skola många hjärtans tankar bli uppenbara.” Mot evangeliums predikan svarar tron allena som mottagare, som framräckt hand, men därmed är också sagt, att evangelium likaså möter otron, icke tas emot utan hotas av en knuten, avvisande hand. Så är ”barnskapets trygghet” ingenting självklart, som kan tas för givet, utan något, som också hos den, som tror, ständigt måste erövrats på nytt. Just det förhållandet, att texten framställer Simon och Hanna som templets barn, som genomsyrade av dess atmosfär, dess böner och liturgier, gör oss vissa om att dessa människor väl kände kampen om tron, väl kände kampen mot den egna otron, väl kände sitt eget kött. Allt detta är ju huvudbeståndsdelar i Psaltaren, templets bönbok, ja, ”Giv mig på nytt en frimodig ande” (Ps. 51:12). Ständigt på nytt måste ”Barnskapets trygghet” kallas ned över oss genom tron och ”barnskapets ande” (Rom. 8:15).

III. Barnskapets trygghet är den lilla hjordens trygghet.

Den ringa och obetydliga uppvaktning, som omger Guds Son i Guds tempel, är ett budskap till alla tider, att vår trygghet inte vilar i vår flertalighet, inte i vår samlade kraft utan i tron allena på Sonen allena. Ja, det obetydliga, föraktade följet kring Guds Son förblir i alla tider den anfäktade, ringa skaran som måste höra tröstande ord som ”Frukta icke du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket” (Luk 12:32). Guds rikets härlighet är en gång för alla fördold, också i den meningen, att skaran av de trogna är obetydlig. Tron är att tro just detta, att Gud är närvarande i fåtalet, liksom han var närvarande i den ringa telningen. Också detta för till anfäktelser, som lär oss att alltmer förstå, att trosartikeln: ”och på en helig, allmänlig kyrka” är just trosartikel, något att tro och höra, inte att mäta och se. Så hämtar vi härav modet att säga emot de många, att gå emot majoriteten, att inte imponeras av det världsligt storslagna. I denna hållning är vi ett med kyrkans fäder, som kände både den lilla hjordens verklighet och dess trygghet. Det räcker att vara from med Simeon och Hanna, på deras vis och på deras grundval, ”Barnskapets trygghet”.

Amen.

